Cuvânt Curat

LUCRURILE DIN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU: STUDIU BIBLIC

Studiu biblic

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. (Matei 6:33)

Studiu biblic · 2026

Cuprins

1. Introducere 4
2. Două împărății, două origini 5
3. Înțelepciunea care nu vine de sus (Iacov 3:13–16) 8
4. Înțelepciunea care vine de sus (Iacov 3:17–18) 11
5. Iubirea vrăjmașilor și mila Tatălui (Luca 6:27–38) 14
6. „Dar tu cine ești de judeci?” (Iacov 4:11–12) 16
7. A ridica pe cel căzut (Galateni 6:1–2) 18
8. Aproapele ca pe tine însuți: pilda samariteanului milos (Luca 10:25–37) 19
9. Îmbrăcămintea cetățeanului ceresc (Coloseni 3:1–15) 23
10. Credința că putem fi ca El 25
11. Sinteză comparativă 25
12. Concluzii 27

Lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu: studiu biblic

Dumnezeu are un singur plan pentru cei pe care i-a chemat: „i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29). În lumina acestui plan trebuie citit îndemnul apostolului Pavel: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:1–2). Lucrurile de sus sunt acolo unde este Hristos. Ele sunt, de fapt, trăsăturile caracterului Său. A umbla după ele înseamnă a umbla spre asemănarea cu El.

Rezumat

Studiul de față pornește de la îndemnul apostolului Pavel: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2). Teza lui este că, în Scriptură, „lucrurile de pe pământ” nu sunt în primul rând bunurile materiale, ci atitudinile lăuntrice ale firii pământești: pizma amară, duhul de ceartă, judecata și osândirea aproapelui, nepăsarea față de cel căzut. Tot așa, „lucrurile de sus” nu sunt doar realități viitoare, ci roadele Împărăției lui Dumnezeu trăite de acum: iubirea vrăjmașilor, mila, iertarea, blândețea și înțelepciunea „care vine de sus” (Iacov 3:17).

Lucrarea deosebește un „spiritual firesc” de un „spiritual duhovnicesc”. Amândouă țin de lumea dinăuntru a omului, dar unul vine de jos, iar celălalt de sus. Pe baza textelor din Luca 6, Iacov 3–4, Galateni 6, Luca 10 și Coloseni 3, studiul arată cum se recunosc cele două înțelepciuni, de ce judecata aproapelui ține de lucrurile de jos și cum se îmbracă cel născut din nou cu „îmbrăcămintea” lui Hristos: îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare și iertare.

Cuvinte-cheie: lucrurile de sus, Împărăția lui Dumnezeu, înțelepciunea de sus, blândețe, milă, iertare, judecată, pilda samariteanului, omul cel nou.

1. Introducere

1.1. Textul de pornire

Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Colose: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:1–3).

Îndemnul este așezat pe un fapt deja împlinit: „ați înviat împreună cu Hristos”. Credinciosul nu caută lucrurile de sus ca să ajungă cândva în cer, ci pentru că viața lui este deja ascunsă acolo, cu Hristos. Două verbe descriu răspunsul lui: „să umblați după” (să căutați, să urmăriți) și „gândiți-vă la” (să vă fie mintea îndreptată spre). Este vorba deci atât de direcția voinței, cât și de direcția gândirii.

1.2. O neînțelegere răspândită

Când se spune despre cineva că „umblă după lucrurile de pe pământ”, cei mai mulți se gândesc la afaceri, case, bani, concedii, la tot ce este palpabil și material. Nu este greșit: și acestea pot ocupa inima omului și îl pot îndepărta de Dumnezeu. Mulți creștini nu mai păstrează timp pentru Cuvânt și pentru părtășie, pentru că „au alte lucruri de făcut”.

Totuși, când citim contextul din Coloseni 3, observăm că Pavel nu enumeră imediat bunuri materiale. El vorbește despre „curvie, necurăție, patimă, pofte rele și lăcomie” (3:5), apoi despre „mânie, vrăjmășie, răutate, clevetire, vorbe de rușine” și minciună (3:8–9). Lucrurile de pe pământ sunt, în primul rând, lucruri ale inimii. Sunt

fine, adesea greu de observat, și tocmai de aceea omul religios le socotește neînsemnate.

1.3. Structura lucrării

Putem vorbi, așadar, despre două realități spirituale în om. Există un spiritual firesc, o lume interioară de gânduri, intenții și sentimente care vine de jos, din firea pământească. Și există un spiritual duhovnicesc, o lume interioară nouă, care vine de sus, de la Dumnezeu. Amândouă sunt nevăzute; amândouă se arată însă în fapte.

Lucrarea urmărește această deosebire în șapte pași. Mai întâi așază cadrul: cele două împărății și cele două origini, „de sus" și „de jos" (capitolul 2). Apoi analizează cele două înțelepciuni din Iacov 3 (capitolele 3 și 4), iubirea vrăjmașilor și mila Tatălui din Luca 6 (capitolul 5), problema judecății din Iacov 4 (capitolul 6), ridicarea celui căzut din Galateni 6 (capitolul 7) și pilda samariteanului milos din Luca 10 (capitolul 8). Ultimul capitol arată „îmbrăcămintea" omului nou din Coloseni 3 (capitolul 9). Lucrarea se încheie cu o sinteză comparativă și cu concluzii practice.

2. Două împărății, două origini

2.1. Împărăția lui Dumnezeu trăită de acum

În Luca 6, Domnul Isus descrie felul în care trăiește cel care face parte din Împărăția lui Dumnezeu. În această Împărăție nu intrăm abia după moarte. Domnul spune: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru" (Luca 17:21), iar Pavel arată că Tatăl „ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui" (Coloseni 1:13). Strămutarea s-a petrecut deja.

De aceea Pavel poate spune: „Cetățenia noastră este în ceruri" (Filipeni 3:20). Un om poate locui într-o țară străină și totuși să trăiască după

legile, limba și obiceiurile patriei lui. Așa este credinciosul: trăiește pe pământ, dar este cetățean al cerului. Iar Împărăția aceasta are un conținut lăuntric precis: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

2.2. Ce înseamnă „de sus” și „de jos”

Scriptura folosește limbajul „sus” și „jos” nu în sens geografic, ci pentru a arăta originea unui lucru. Domnul le spune iudeilor: „Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta” (Ioan 8:23). Ioan Botezătorul spune despre El: „Cel ce vine din cer este mai presus de toți” (Ioan 3:31). Iar Iacov arată izvorul tuturor lucrurilor bune: „orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17).

Un lucru este „de sus” când izvorăște din Dumnezeu și poartă caracterul Lui. Un lucru este „de jos” când izvorăște din om, din lume sau din cel rău. Aceeași faptă exterioară poate avea două origini diferite. Doi oameni pot da aceeași sumă de bani unui sărac: unul din milă, celălalt ca să fie văzut. Pe dinafară faptele seamănă; pe dinăuntru, una este de sus, iar cealaltă de jos.

2.3. Faptele firii și roada Duhului

Pavel descrie limpede ce produce fiecare dintre cele două surse. „Faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea” (Galateni 5:19–21).

Este remarcabil cât de multe dintre aceste „fapte” sunt atitudini ale inimii și ale relațiilor: vrajbe, certuri, zavistii, mânii, neînțelegeri,

dezbinări, pizme. Ele nu au nimic material și totuși sunt „ale firii pământești”. Dimpotrivă, „roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22–23). Aici se află, pe scurt, harta întregii lucrări: lucrurile de jos și lucrurile de sus.

2.4. „Cele vechi s-au dus”

Temelia schimbării este nașterea din nou: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5:17–18).

Experiența ne spune însă că lucrurile vechi nu se duc ușor. Cum se împacă afirmația apostolului cu realitatea? Pavel vorbește aici despre o lege, despre o realitate stabilită de Dumnezeu: cele vechi nu mai au drept de stăpânire. „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El” (Romani 6:6), iar îndemnul care urmează este: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu” (Romani 6:11).

Putem ilustra lucrul acesta cu un om care s-a mutat dintr-o casă veche într-una nouă. Cheia casei vechi a predat-o, contractul s-a încheiat, adresa lui este alta. Se poate întâmpla ca, din obișnuință, să ia într-o seară drumul spre vechea casă. Dar acolo nu mai locuiește. La fel, credinciosul mai poate cădea în cele vechi, pentru că Satana este foarte dibaci, dar nu mai trăiește în ele. Ioan face aceeași deosebire: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor” (1 Ioan 2:1); iar „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește”, adică nu trăiește în păcat ca într-o stare obișnuită (1 Ioan 3:9).

2.5. Lucrurile care nu se văd

Lucrurile noi „sunt de la Dumnezeu”. Pavel le descrie cu un cuvânt din Isaia: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. Și adaugă imediat: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său” (1 Corinteni 2:9–10). Lucrurile de sus nu sunt deci doar o promisiune pentru viitor; ele ne sunt descoperite și dăruite de acum.

Ele sunt nevăzute, dar nu ireale: „ne uităm nu la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:18). Iubirea, mila, blândețea, iertarea nu se pot pune pe cântar, dar ele vor rămâne când tot ce este material va trece.

3. Înțelepciunea care nu vine de sus (Iacov 3:13–16)

3.1. Cui îi scrie Iacov

Iacov își începe capitolul cu adresarea „Frații mei” (Iacov 3:1). El nu vorbește oamenilor din lume, ci celor din trupul lui Hristos. Acest detaliu este important pentru tot pasajul: înțelepciunea pământească pe care o descrie nu este doar un pericol din afara bisericii, ci unul care poate locui chiar în inima celor care se roagă, cântă și slujesc.

Întrebarea cu care deschide pasajul este o provocare: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!” (Iacov 3:13). Înțelepciunea biblică nu se dovedește prin cunoștințe sau prin argumente câștigate, ci prin purtare. Iar semnul ei distinctiv este blândețea. Faptele înțeleptului nu sunt doar corecte; ele sunt făcute într-un anumit duh.

3.2. Pizma amară

Versetul 14 descrie opusul: „Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului.”

Dicționarul limbii române leagă cuvântul „pizmă” de ciudă, necaz și invidie, iar prin extensie de ură și dușmănie. Locuțiunea „în pizma cuiva” înseamnă chiar „cu intenția de a supăra pe cineva”. Cuvântul folosit de Iacov în textul original înseamnă râvnă, zel, iar însoțit de adjectivul „amar” descrie o râvnă otrăvită, care s-a întors împotriva altuia.

O observație simplă ne ajută să vedem unde lucrează această pizmă. Nu poți supăra pe cineva care nu te cunoaște și pe care nu-l cunoști. Pizma are nevoie de o relație. Ea se naște între frați, între colegi, între soți, între vecini, acolo unde există apropiere. De aceea este atât de periculoasă în biserică: tocmai acolo unde ar trebui să fie cea mai mare apropiere, poate crește și cea mai mare amărăciune.

Scriptura avertizează că amărăciunea are o rădăcină care se întinde: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu; ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15). O rădăcină nu se vede deasupra pământului, dar hrănește tot ce crește. Tot așa, intenția de a supăra se ascunde sub vorbe aparent nevinovate, sub tăceri calculate sau sub „glume” care rănesc.

3.3. Duhul de ceartă

Al doilea lucru pe care Iacov îl numește este „duhul de ceartă”: dorința de a crea un conflict, de a stârni o dispută, de a avea dreptate cu orice preț. Termenul original descrie spiritul de rivalitate și de partidă, ambiția de a te impune. Pavel folosește același cuvânt când spune: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie

fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (Filipeni 2:3).

Duhul de ceartă poate îmbrăca haine foarte evlavioase. Un om poate „apăra adevărul” cu un duh care nu are nimic din adevăr. Poate cita versete corecte cu o inimă încleștată. De aceea Pavel îi scrie lui Timotei: „Robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici” (2 Timotei 2:24–25).

3.4. Pământească, firească, drăcească

Diagnosticul lui Iacov este fără echivoc: „Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească” (Iacov 3:15). Cele trei adjective descriesc trei niveluri ale aceleiași origini:

Pământească: își are măsura în lumea aceasta, în valorile ei, în felul în care oamenii obișnuiți își rezolvă conflictele.

Firească: izvorăște din sufletul omului neînnoit, din reacțiile, rănile și orgoliul lui.

Drăcească: poartă amprenta celui rău, care de la început a fost „ucigaș” și „mincinos” (Ioan 8:44) și care seamănă dezbinare între frați.

Consecința este descrisă în versetul următor: „Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:16). Unde lucrează această înțelepciune nu mai este nici pace, nici odihnă. Nu mai este Împărăția lui Dumnezeu, ci împărăția de jos.

Biserica din Corint este un exemplu clar. Pavel le scrie: „Căci tot mai sunteți lumești. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” (1 Corinteni 3:3). Corintenii aveau daruri spirituale bogate, dar trăiau după o înțelepciune de jos. Pavel îi numește „prunci în Hristos” (1 Corinteni 3:1), oameni născuți din nou, dar rămași la

purtările firii.

Tot aici trebuie citit și plânsul apostolului din Filipeni: „Pentru că sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos – v-am vorbit adesea despre ei, și vă vorbesc și acum plângând. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele, și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ” (Filipeni 3:18–19). A te „gândi la lucrurile de pe pământ” nu înseamnă doar a te gândi la bani; înseamnă a trăi după un mod de viață care ține de trecut, nu de prezentul făpturii noi.

3.5. „Să nu mințiți împotriva adevărului”

Iacov adaugă un avertisment: cine are pizmă amară și duh de ceartă „să nu se laude și să nu mintă împotriva adevărului”. Cea mai subtilă minciună nu este cea spusă altora, ci cea spusă nouă înșine: „Sunt bine. Totul este în regulă între mine și Dumnezeu.” Profetul spune: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Iar Ioan: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

Intenția de a supăra pe cineva nu apare din nimic; are o rădăcină. Primul pas spre vindecare este să o recunoaștem, nu să o acoperim cu un limbaj spiritual. Doctorul nu poate trata o boală pe care pacientul o neagă.

4. Înțelepciunea care vine de sus (Iacov 3:17–18)

4.1. Portretul înțelepciunii de sus

După ce a descris înțelepciunea de jos, Iacov o zugrăvește pe cealaltă: „Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică” (Iacov 3:17). Fiecare trăsătură merită privită pe rând:

Curată. Este prima, pentru că de ea depind toate celelalte. Înțelepciunea de sus nu are motive ascunse și nu amestecă adevărul cu interesul propriu.

Pașnică. Caută pacea, nu victoria. Înțeleptul nu întreabă „cine are dreptate?", ci „cum ajungem la pace?".

Blândă. Nu impune, nu forțează, nu rănește; poate fi fermă, dar nu este aspră.

Ușor de înduplecat. Poate fi convinsă și poate ceda. Nu este încăpățânare deghizată în principialitate.

Plină de îndurare și de roduri bune. Se apleacă spre cel în suferință și se dovedește prin fapte concrete.

Fără părtinire. Nu are măsuri diferite pentru prieteni și pentru cei care nu-i sunt pe plac.

Nefățarnică. Este aceeași în fața oamenilor și în fața lui Dumnezeu, în public și acasă.

Putem adăuga, în lumina cuvintelor Domnului din Luca 6, că înțelepciunea de sus este și iertătoare. Iertarea nu se naște din fire, ci vine tot de sus: „Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta" (Luca 6:36–37).

Portretul acesta nu este o listă abstractă de virtuți. Este chipul Domnului Isus. El este „înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:24), iar în El „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei" (Coloseni 2:3).

4.2. Blândețea, semnul înțelepciunii de sus

Iacov leagă înțelepciunea de blândețe încă din primul verset al pasajului: „faptele făcute cu blândețea înțelepciunii” (3:13). Blândețea este o roadă a Duhului (Galateni 5:23) și una dintre trăsăturile pe care Domnul Isus le-a numit despre Sine: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29).

Blândețea biblică nu este slăbiciune. Cuvântul grecesc folosit era întrebuințat în vechime și pentru un cal îmblânzit. Un cal sălbatic și un cal îmblânzit au aceeași putere; diferența este că al doilea și-a pus puterea sub frâu și o folosește la porunca stăpânului. Așa este blândețea: putere stăpânită, pusă în slujba lui Dumnezeu. Despre Moise, conducătorul unui popor întreg, Scriptura spune că „era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3). Iar Domnul Isus, care avea toată puterea, a intrat în Ierusalim „blând și călare pe un măgar” (Matei 21:5).

Blândețea are și o făgăduință: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!” (Matei 5:5). Cei care nu luptă pentru drepturile lor pe pământ vor primi totul de la Dumnezeu.

4.3. Roada neprihănirii, semănată în pace

Iacov încheie pasajul cu o imagine din agricultură: „Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:18). Un agricultor nu seamănă pe un câmp de luptă. Sămânța are nevoie de un pământ liniștit, lucrat cu răbdare. Tot așa, neprihănirea nu crește într-o atmosferă de pizmă și ceartă, ci acolo unde oamenii caută pacea.

De aceea, în orice relație, intenția noastră trebuie să fie pacea. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Romani 12:18). Iar Domnul spune:

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). Cel care face pace seamănă cu Tatăl său.

5. Iubirea vrăjmașilor și mila Tatălui (Luca 6:27–38)

5.1. Ură, neutralitate, iubire

Domnul Isus spune: „Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri; faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare, și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi” (Luca 6:35).

Față de cel care ne face rău sunt posibile trei atitudini: ura, neutralitatea și iubirea. Între ele este o distanță foarte mare. Omul firesc, chiar și cel religios, ar spune: „Măcar să fim neutri. Să nu-l urâm, să nu-i facem nimic, dar nici să nu avem de-a face cu el.” Gândim așa pentru că problema noastră este ura, iar ura ține de lucrurile de pe pământ. Neutralitatea ni se pare deja o mare biruință.

Domnul însă nu ne cere neutralitatea, ci iubirea. Să ne imaginăm un om care a fost nedreptățit de vecinul lui. Primul răspuns ar fi să-i răspundă cu aceeași monedă. Al doilea, să-i întoarcă spatele și să nu-l mai salute. Al treilea, cel al Împărăției, este să-l salute primul, să-i ajute copilul bolnav, să se roage pentru el. Doar al treilea răspuns vine de sus.

5.2. Modelul Tatălui

Motivul acestei porunci nu este o strategie de relații, ci caracterul lui Dumnezeu: „El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi.” În Matei, Domnul spune la fel: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și

dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5:44–45).

Dumnezeu le face bine chiar și vrăjmașilor Lui. Iar noi înșine am fost printre ei: „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”; „când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său” (Romani 5:8, 10). Cine a primit o asemenea iubire nu mai poate cere altora mai mult decât a primit el însuși.

5.3. „Fiți milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv”

Mila este numele pe care Dumnezeu Și l-a dat Lui Însuși înaintea lui Moise: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6). Psalmistul adaugă: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmul 103:13).

Porunca „Fiți milostivi” nu cere deci o virtute străină de noi, ci asemănarea cu Tatăl. Copiii sunt recunoscuți după trăsăturile părinților. Când un fiu al lui Dumnezeu este milostiv, oamenii văd în el chipul Tatălui său.

5.4. Nu judecați, nu osândiți, iertați

Imediat după porunca milei, Domnul adaugă: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta. Dați, și vi se va da… Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:37–38).

Cele trei verbe formează o treaptă descendentă a firii: judecata duce la osândă, iar osânda închide ușa iertării. Domnul le inversează: fără judecată, fără osândă, cu iertare. Iertarea este duhovnicească; ea vine din Împărăția lui Dumnezeu și nu se poate produce prin puterea firii. Iar principiul măsurii ne avertizează: măsura pe care o folosim pentru alții va fi folosită pentru noi.

6. „Dar tu cine ești de judeci?” (Iacov 4:11–12)

6.1. Vorbirea de rău ca formă de judecată

Iacov revine asupra acestui subiect: „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și, dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător. Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?” (Iacov 4:11–12).

Legătura dintre vorbirea de rău și judecată nu este întâmplătoare. Vorbirea de rău este judecata pronunțată cu glas tare. Cine vorbește de rău despre un frate a judecat deja în inima lui și acum comunică sentința și altora.

6.2. Tribunalul din mintea noastră

Judecata este o faptă a firii pământești, iar mecanismul ei este ușor de recunoscut. Nu avem calificarea unui judecător din justiție. Nu putem da cuiva un an de închisoare și nici nu-l putem pedepsi la locul de muncă. Dar avem în minte un tribunal nevăzut. Acolo deschidem dosarul, ascultăm doar o parte, pronunțăm verdictul, stabilim pedeapsa și apoi o executăm în singurul fel în care putem: îl vorbim de rău. Le spunem celorlalți ce a făcut unul sau altul și cât de rău este.

Când facem astfel, spune Iacov, vorbim de rău Legea și judecăm Legea. Ne așezăm în scaunul care Îi aparține doar lui Dumnezeu. Pavel întreabă la fel: „Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său” (Romani 14:4). Și: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul” (1 Corinteni 4:5).

6.3. Judecata ne este luată – și aceasta este o eliberare

În Împărăția lui Dumnezeu, judecata ne este luată. Nu avem dreptul să judecăm, pentru că nu noi suntem Dătătorul Legii. Dar acest lucru este spre binele nostru. Cel care nu mai poartă povara de a judeca pe toată lumea rămâne în odihnă. Judecătorul unui tribunal duce acasă dosarele grele; ucenicul care a predat judecata lui Dumnezeu doarme liniștit. Aceasta este odihna făgăduită celor care învață de la Cel „blând și smerit cu inima" (Matei 11:29).

6.4. Domnul Isus nu S-a făcut judecător

Domnul Însuși a refuzat să judece în zilele vieții Sale pământești: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" (Ioan 3:17).

În Luca 12 întâlnim o scenă grăitoare: „Unul din norod a zis lui Isus: «Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră.» «Omule», i-a răspuns Isus, «cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?»" (Luca 12:13–14). Situația este cât se poate de actuală. La o moștenire apar drepturi, obligații și certuri. Poate unul dintre frați a îngrijit părinții și socotește că totul i se cuvine, iar celălalt se simte nedreptățit. Domnul refuză rolul de arbitru și mută discuția la rădăcină: „Luați seama și păziți-vă de orice fel de lăcomie; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui" (Luca 12:15).

La fel, în fața femeii prinse în preacurvie, Domnul nu a negat păcatul, dar nici nu a osândit-o: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești" (Ioan 8:11). În aceste două propoziții se află întregul echilibru: fără osândă, dar cu chemare la viață nouă.

6.5. A deosebi nu înseamnă a osândi

Este adevărat că deosebim faptele oamenilor. Domnul ne cere să-i cunoaștem pe oameni „după roadele lor" (Matei 7:16), iar Scriptura

vorbește despre cei maturi care „prin întrebuințare și-au deprins simțurile să deosebească binele și răul” (Evrei 5:14). Tocmai pentru că deosebim, știm că cineva ne este vrăjmaș: ne-a lovit, ne-a jignit, ne vorbește urât.

Diferența dintre a deosebi și a osândi este diferența dintre un medic și un judecător. Medicul pune un diagnostic exact, uneori grav, dar o face ca să vindece. Judecătorul pronunță o sentință ca să pedepsească. Ucenicul lui Hristos deosebește ca medicul, nu ca judecătorul. El vede răul, dar chemarea lui nu este să-l osândească pe om, ci să-l iubească și, dacă este cu putință, să-l ridice. Iar înainte de toate se uită la sine: „Scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:5).

7. A ridica pe cel căzut (Galateni 6:1–2)

7.1. „Voi, care sunteți duhovnicești”

Pavel scrie: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos” (Galateni 6:1–2).

Măsura spiritualității nu este cât de repede observăm greșeala altuia, ci ce facem după ce am observat-o. Cel duhovnicesc este un cetățean al cerului; el nu poate să-i facă fratelui său decât bine. Nu-l osândește, ci îl ridică.

7.2. Ce înseamnă „a ridica”

Verbul folosit de Pavel era întrebuințat pentru repararea plaselor de pescuit și, în limbajul medical, pentru punerea la loc a unui os dislocat. Ambele imagini sunt grăitoare. Pescarul nu aruncă plasa ruptă, ci o repară ochi cu ochi, cu răbdare. Medicul care pune la loc un os nu

lovește brațul rănit; lucrează cu grijă, știind că orice mișcare bruscă provoacă durere. Tot așa se ridică un frate căzut: „cu duhul blândeții”.

Scriptura ne arată și valoarea acestei lucrări: „Fraților, dacă s-a abătut cineva dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5:19–20).

7.3. „Ia seama la tine însuți”

Îndemnul se încheie cu o avertizare personală. Cel care ridică nu este judecătorul, ci un om care poate cădea și el. Nu poate spune: „Ce bine că ai căzut tocmai în partea aceasta! Aici te pot lovi, pentru că aici eu sunt tare ca betonul”, când el însuși, în altă parte, este foarte slab. Cine își cunoaște slăbiciunile nu mai poate privi de sus pe cel căzut. „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10:12).

7.4. Dezvățarea instinctului de a judeca

Dacă ne gândim bine, în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu judecata aproapelui nu-și are locul; ea lipsește cu totul. De aceea trebuie să ne deprindem de acum să scoatem din mintea noastră instinctul de a judeca. El nu dispare dintr-o dată. Este un reflex vechi, format de ani de zile, care trebuie dezvățat prin „înnoirea minții” (Romani 12:2). Instinctul de a judeca duce la osândă, osânda duce la defăimare, la vorbirea de rău și la pizma amară. Domnul ne învață să le îndepărtăm astăzi, mâine și în fiecare zi, ca să ajungem la înțelepciunea care este „pașnică, blândă, ușor de înduplecat”.

8. Aproapele ca pe tine însuți: pilda samariteanului milos (Luca 10:25–37)

8.1. O întrebare pusă ca să ispitească

Pentru a învăța cum privește Domnul Isus omul căzut și cum trebuie să-l privim și noi, ne oprim la pilda samariteanului milos. „Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» Isus i-a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți.» «Bine ai răspuns», i-a zis Isus; «fă așa și vei avea viața veșnică.»” (Luca 10:25–28).

Învățătorul cunoștea răspunsul corect. Problema nu era cunoașterea, ci împlinirea. De aceea, după ce venise să-L ispitească, „voia să se îndreptățească” și a întrebat: „Și cine este aproapele meu?” (10:29). A-L iubi pe Dumnezeu cel nevăzut pare ușor de spus. Dar Ioan ne spune limpede: „cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” (1 Ioan 4:20). Iubirea de Dumnezeu fără iubirea de aproapele nu există.

8.2. Măsura „ca pe tine însuți”

Partea a doua a poruncii are o măsură precisă: „ca pe tine însuți”. Fiecare dintre noi poate observa la sine că, atunci când greșește și se judecă pe sine, își găsește repede circumstanțe atenuante. Ne judecăm cu blândețe, ne dezvinovățim: „Nu e chiar atât de grav. Am fost obosit. M-au provocat.” Pentru alții însă avem altă măsură.

Este ca și cum am avea două cântare: unul ușor, pe care ne cântărim propriile greșeli, și unul greu, pe care le cântărim pe ale altora. Scriptura numește acest lucru pe nume: „Două feluri de greutăți și două feluri de măsuri sunt amândouă o urâciune înaintea Domnului” (Proverbele 20:10). Porunca ne cere să folosim pentru aproapele același cântar pe care îl folosim pentru noi: aceeași înțelegere, aceeași răbdare, aceeași dorință de bine. Este, în altă formă, regula de aur: „Tot ce voiți

să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12).

8.3. Drumul care coboară

Domnul răspunde printr-o pildă: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort” (Luca 10:30).

Cuvântul „cobora” descrie mai întâi o realitate geografică. Ierusalimul se află la aproximativ 750 de metri deasupra nivelului mării, iar Ierihonul, lângă Marea Moartă, la aproape 250 de metri sub nivelul mării. Pe o distanță de circa 27 de kilometri, drumul coboară aproape o mie de metri, printr-un deșert stâncos, unde tâlharii se puteau ascunde ușor.

Privit duhovnicește, drumul acesta poate fi o imagine a omului care coboară prin păcat: de la Ierusalim, cetatea sfântă, spre Ierihon, cetatea asupra căreia a fost rostit blestemul (Iosua 6:26). Este o aplicație, nu tema principală a pildei, dar ea ne ajută să înțelegem ce se cere de la noi: când cineva coboară, când cineva cade, Domnul ne cheamă să-l ridicăm, nu să trecem pe lângă el.

8.4. Preotul și levitul: religia fără milă

„Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela și, când l-a văzut, a trecut înainte pe alături” (Luca 10:31–32).

Preotul și levitul erau oamenii cei mai apropiați de Templu, puși să învețe poporul Legea lui Dumnezeu. Unii comentatori se gândesc că s-au temut de necurăția rituală, pentru că atingerea unui mort îl făcea pe om necurat (Numeri 19:11); alții, că s-au temut de tâlhari. Oricare ar fi fost motivul, rezultatul a fost același: au văzut și au trecut pe alături.

Lucrul acesta este atât de subtil, încât nu presupune nicio vorbă rea și nicio faptă rea. Doar treci pe lângă om și nu-l mai bagi în seamă. Dar nepăsarea este și ea o formă de osândă. Când trecem pe alături, nu-l iubim, ci îl judecăm: îi vedem starea, socotim în inimă că își merită soarta și mergem mai departe. Aceasta este împărăția de pe pământ, chiar dacă poartă haine preoțești. Religia fără milă poate cunoaște toată Legea și să nu împlinească nimic din ea.

8.5. Samariteanul: „i s-a făcut milă de el”

„Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el” (Luca 10:33). Alegerea personajului este șocantă pentru ascultătorii lui Isus. Iudeii și samaritenii nu aveau legături între ei (Ioan 4:9). Cel disprețuit devine exemplul.

Samariteanul a văzut exact ce văzuseră și ceilalți doi: un om bătut, dezbrăcat, aproape mort. A deosebit limpede starea lui. Dar ce a văzut nu s-a transformat în el în osândă, ci în milă. Verbul folosit aici descrie o mișcare adâncă a inimii, o milă care te zguduie pe dinăuntru. Este același cuvânt folosit despre Domnul Isus când „a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite” (Matei 9:36), și despre tatăl fiului risipitor, care „l-a văzut de departe și i s-a făcut milă de el” (Luca 15:20). Samariteanul are inima Tatălui.

Mila lui nu rămâne un sentiment. Se apropie, îi leagă rănile, toarnă peste ele untdelemn și vin, îl pune pe dobitocul lui, îl duce la un han și îngrijește de el. A doua zi plătește hangiului și promite să acopere orice altă cheltuială (Luca 10:34–35). Mila de sus costă timp, bani, efort și risc.

La sfârșit, Domnul întoarce întrebarea. Învățătorul întrebase: „Cine este aproapele meu?” Domnul întreabă: „Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?”

Răspunsul vine: „Cel ce și-a făcut milă cu el.” Iar porunca este scurtă: „Du-te de fă și tu la fel” (Luca 10:36–37). Întrebarea nu mai este pe cine trebuie să iubesc, ci al cui aproape aleg să devin.

8.6. „Dezbrăcat” și „aproape mort”

Domnul nu alege cuvintele la întâmplare. Putea să spună că tâlharii l-au lovit puțin; a spus însă că l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot și l-au lăsat aproape mort. Omul era într-o stare în care, după judecata oamenilor, nu mai merita să te apropii de el.

Cuvântul „dezbrăcat” ne amintește că Scriptura ne cheamă să ne dezbrăcăm de omul cel vechi și să ne îmbrăcăm cu cel nou (Coloseni 3:9–10; Efeseni 4:22–24). Omul din pildă a rămas fără nimic, iar samariteanul l-a îmbrăcat cu grija lui. Tot așa a făcut Hristos cu noi. Despre El este scris: „Trestia frântă n-o va zdrobi și fitilul care fumegă nu-l va stinge” (Isaia 42:3; Matei 12:20). Iar El ne trimite la o lecție pe care trebuie s-o învățăm: „Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!»” (Matei 9:13; Osea 6:6).

Pilda vorbește despre milă. Noi însă purtăm adesea în inimă pizmă amară și duh de ceartă. Deosebirea dintre ele este foarte mare: pizma caută să-l supere pe celălalt, mila caută să-l vindece; duhul de ceartă vrea să câștige, mila vrea să ridice.

9. Îmbrăcămintea cetățeanului ceresc (Coloseni 3:1–15)

9.1. Dezbrăcare și îmbrăcare

Am pornit de la Coloseni 3:1–2, „Gândiți-vă la lucrurile de sus”, și ne întoarcem acum la același capitol. Pavel arată mai întâi ce trebuie dezbrăcat: „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de orice vorbă de rușine… Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu

faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește, spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut" (Coloseni 3:8–10).

Apoi arată ce trebuie îmbrăcat: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre" (Coloseni 3:12–15).

Acestea sunt lucrurile de sus: îndurarea, bunătatea, smerenia, blândețea, îndelunga răbdare, îngăduința, iertarea, dragostea și pacea. Nu sunt lucruri materiale, cum cred mulți. Sunt haina lui Hristos, pe care trebuie s-o purtăm.

9.2. Identitatea înaintea poruncii

Pavel nu începe cu porunca, ci cu identitatea: „ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți". Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși (Matei 22:14). Celor care s-au dezbrăcat de omul cel vechi, apostolul le spune: acum îmbrăcați-vă. Haina se potrivește cu identitatea. Un prinț nu poartă zdrențe pentru că i s-a poruncit să nu le poarte, ci pentru că nu i se potrivesc. Tot așa, cel care este iubit de Dumnezeu nu mai poate purta haina mâniei și a pizmei.

9.3. „Cum v-a iertat Hristos"

Versetul 13 atinge un punct în care se află adesea problema noastră: iertarea. Măsura ei nu este cât ni se pare nouă că merită celălalt, ci cât am primit noi: „Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi."

Domnul a ilustrat acest lucru prin pilda robului nemilostiv (Matei 18:21–35). Un rob datora împăratului zece mii de talanți, o sumă imposibil de plătit, și i s-a iertat totul. Ieșind, a întâlnit un tovarăș care îi datora o sută de lei, l-a apucat de gât și l-a aruncat în temniță. Când împăratul a aflat, i-a spus: „Nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” (Matei 18:33). Cine își amintește cât i s-a iertat nu mai poate refuza iertarea celui care îi datorează puțin. Iar întrebarea lui Petru, „de câte ori să iert?”, primește un răspuns care desființează socoteala: „până la șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:22).

10. Credința că putem fi ca El

Toate acestea ar putea părea un ideal frumos, dar de neatins. Aici intervine credința. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Lucrurile de sus sunt dintre cele care nu se văd. De aceea avem nevoie de o încredere neclintită că putem ajunge să fim ca Domnul Isus.

Porunca nu ne este dată ca să ne descurajeze, ci pentru că se poate împlini. „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Dumnezeu nu ne lasă singuri cu porunca: „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia” (2 Petru 1:3). Ce cere Dumnezeu, tot El dă.

11. Sinteză comparativă

Cele două realități spirituale pot fi puse față în față. Ele nu se deosebesc prin ce este material, ci prin originea lor: una vine de jos, cealaltă de sus.

Aspect

Lucrurile de jos

Lucrurile de sus

Originea

firea pământească, lumea, cel rău

Dumnezeu, „Tatăl luminilor”

Înțelepciunea

pizmă amară, duh de ceartă (Iacov 3:14–16)

curată, pașnică, blândă, ușor de înduplecat (Iacov 3:17)

Față de vrăjmaș

ura sau, în cel mai bun caz, neutralitatea

iubirea și facerea de bine (Luca 6:35)

Față de cel căzut

osânda sau nepăsarea, „a trecut pe alături”

mila și ridicarea „cu duhul blândeții” (Galateni 6:1)

Vorbirea despre alții

vorbirea de rău, judecata (Iacov 4:11)

binecuvântarea, rugăciunea pentru ei

Măsura

un cântar ușor pentru sine, unul greu pentru alții

„pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Luca 10:27)

Starea inimii

tulburare și fapte rele (Iacov 3:16)

pace și odihnă (Matei 11:29)

Rodul

faptele firii (Galateni 5:19–21)

roada Duhului (Galateni 5:22–23)

Haina

omul cel vechi (Coloseni 3:8–9)

îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare, iertare (Coloseni 3:12–13)

12. Concluzii

Lucrurile de pe pământ sunt, în primul rând, lucruri ale inimii. Ele nu se reduc la bunuri materiale. Pizma amară, duhul de ceartă, judecata și nepăsarea sunt „pământești, firești, drăcești”, chiar și atunci când îmbracă haine religioase.

Lucrurile de sus sunt roadele Împărăției trăite de acum. Iubirea vrăjmașilor, mila, iertarea, blândețea și pacea nu sunt rezervate vieții de apoi. Ele sunt semnele cetățeniei cerești în viața de zi cu zi.

Înțelepciunea se dovedește prin purtare. Iacov nu măsoară înțelepciunea după cunoștințe, ci după „faptele făcute cu blândețea înțelepciunii”.

Judecata aproapelui ne este luată. Unul singur este Judecătorul. A deosebi faptele este necesar; a-l osândi pe om nu este al nostru. Renunțarea la judecată este și o eliberare, pentru că ne aduce odihnă.

Cel duhovnicesc ridică, nu osândește. Măsura spiritualității este ce facem cu cel căzut: îl ridicăm „cu duhul blândeții", luând seama la noi înșine.

Mila este inima Tatălui. Samariteanul a văzut aceeași stare pe care au văzut-o preotul și levitul, dar în el ce a văzut s-a făcut milă, nu osândă.

Omul nou se îmbracă cu haina lui Hristos. Îndurarea, bunătatea, smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și iertarea sunt îmbrăcămintea celui ales, iar peste toate stă dragostea.

Aplicații pentru viața credinciosului

Cercetarea rădăcinilor. Să ne întrebăm sincer dacă în inima noastră există intenția de a supăra pe cineva sau dorința de a avea dreptate cu orice preț, și să nu mințim împotriva adevărului.

Închiderea tribunalului. Când observăm că începem să judecăm și să vorbim de rău pe cineva, să ne amintim întrebarea: „Tu cine ești de judeci?"

Același cântar. Să-i judecăm pe alții cu aceeași înțelegere cu care ne judecăm pe noi înșine.

Oprirea pe drum. Să nu trecem pe alături de cel căzut, ci să ne apropiem de el, să-l ajutăm și să-l ridicăm.

Iertarea după măsura lui Hristos. Să iertăm cum ne-a iertat El, fără să ținem socoteala.

Domnul să ne ajute pe toți să ne gândim la lucrurile de sus și să umblăm după ele.

Bibliografie

Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament, traducerea Dumitru Cornilescu. Citatele biblice din lucrare urmează această traducere.

Predica „Lucrurile de sus – blândețea”, text scris, document de lucru al autorului.

Dicționarul explicativ al limbii române (DEX '09), articolul „pizmă”, consultat pe dexonline.ro.

Sursa: *Lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu: studiu biblic* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/resurse/lucrurile-din-imparatia-lui-dumnezeu-studiu-biblic